

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

לפני כבוד השופט אלעד לנג

תובעת

דבורה זייבלד

ע"י ב"כ עוה"ד חיים איציקובסקי

נגד

נתבעים

1. ת.ל.

2. ב.צ.ל.

3. ר.ל.

ע"י ב"כ עוה"ד אלי תגר

4. א.ס.ש.

5. י.ס.ש.

6. ח.מ.ס.ש.

ע"י ב"כ עוה"ד איתמר כהן

נגד

צד שלישי

סמינר - ל.ח.

ע"י ב"כ עוה"ד גיל ישראלי

פסק דין

1. לפניי תביעת לשון הרע בגין פרסום שנעשה בעניינה של התובעת ברשת החברתית
- 2 "אינסטגרם" על ידי חברותיה לספסל הלימודים. כן בפניי הודעת צד שלישי ששיגרו חלק
- 3 מהנתבעים נגד בית-הספר בו התובעת וחברותיה למדו בעת הפרסום.

4. העובדות

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 24-04-28238 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 .2. התובעת (הגב' דבורה זייבלד) והנתבעות 1 ו-4 היו תלמידות בשכבה י"ב ו-י"א, בהתאמה,
2 בבית ספר דתי-חרדי בעיר בית-שמש (הוא הצד השלישי, להלן: "בית-הספר").

3 .3. ביום 3.12.23 הופיעו על קירות בבית-הספר מודעות הנושאות ברקוד אשר הפנה את מי
4 שסרק אותו באמצעות טלפון נייד אל עמוד בשם @SECRETSPOST ברשת החברתית
5 "אינסטגרם" (להלן: "הרשת החברתית"). בעמוד זה, לאחר קבלת אישור מעקב מבעלת
6 החשבון, הופיע, בין היתר, פרסום ("פוסט") שתוכנו כדלקמן (פרטי הזיהוי של התובעת
7 לא הושמטו לנוכח הסרתו החלקית של צו איסור הפרסום שניתן בתיק זה, כאמור בפסקה
8 52 לפסק דין זה):

9 "דבורה זייבלד.

10 בת 18 לומדת בנתיבות בכיתה י"ב

11 גרה בביתר עילית.

12 היא עוזרת במרפאת שיניים בביתר.

13 היא מבלה את שעות אחר הצהריים עם הרופא בלי ידיעת ההורים שלה.

14 הרופא בן 41 גרוש + שלוש.

15 בגיל 17 היא נכנסה להריון ממנו ועשתה הפלה.

16 זאת דבורה".

17 .4. לצד תוכן הטקסט האמור הופיע סמליל (לוגו) הנושא את הכיתוב: WHY SO SERIOUS?
18 JUST TELL THE TRUTH וכן צורפה לו תמונת הפרופיל של התובעת בחשבונה ברשת
19 החברתית בה היא מצולמת בפרופיל יושבת על ספסל וצופה אל הים (הפרסום צורף כנספח
20 3 לכתב התביעה, להלן יכונה: "הפרסום").

21 .5. בבוקר יום 3.12.23 נצפה הפרסום על ידי מספר תלמידות ומורות בית-הספר ועורר
22 מהומה רבה בעקבות כך, בין היתר, שוחררו התלמידות לביתן בשעה מוקדמת, התובעת

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 והוריה הגישו תלונה במשטרת ישראל כמו גם נערך בירור על ידי בית-הספר בסופו הושעו
2 הנתבעות 1 ו-4 מלימודיהן בו (אישור על הגשת התלונה במשטרה צורף כנספח 4 לכתב
3 התביעה).
- 4 .6 יצוין כי על אף שבתחילה כפרו הנתבעות 1 ו-4 בפני צוות בית-הספר בביצוע הפרסום,
5 בהמשך הודתה הנתבעת 4 בביצועו (לטענתה, ביחד עם הנתבעת 1), היא הסירה אותו
6 מחשבון הרשת החברתית והתנצלה בפני התובעת הן במכתב והן בשיחת טלפון (שהוקלטה)
7 (ר' נספחים 5 ו-6 לכתב התביעה). הנתבעת 1 לעומת זאת נמנעה מלהתנצל בפני התובעת
8 וקיימת בין הצדדים מחלוקת בשאלה האם היא הודתה בפני צוות בית-הספר ואחרים
9 בביצוע מעשה הפרסום אם לאו.
- 10 .7 עוד יצוין כי טרם הגשת התביעה פנתה התובעת אל הנתבעים במכתב דרישה לפיצוי
11 ופרסום התנצלות בעקבותיו שלחו הנתבעים 1-3 זימון לתובעת לקיים דיון בעניין בבית
12 דין רבני (בית דין צדק לקהילות האשכנזים בבית"ר עילית) - לו התובעת לא נעתרה (ר'
13 נספחים 8 ו-12-14 לכתב התביעה). הנתבעים 4-6, מצדם, ניהלו עם התובעת משא ומתן
14 לפשרה, לאחריו דחו באמצעות מייצגם הנוכחי את דרישות התובעת ואף התריעו לפני
15 הגשת תלונה ללשכת עורכי הדין נגד ב"כ התובעת בטענה כי מכתב הדרישה מטעמו מהווה
16 "מעשה של סחיטה באיומים לכל דבר ועניין" (ס' 3 למכתב ב"כ הנתבעים 4-6 מיום
17 8.3.24, צורף כנספח 15 לכתב התביעה).
- 18 .8 נוכח האמור, ביום 11.4.24 לאחר שהתובעת הגיעה לגיל בגרות, היא הגישה את התביעה
19 שלפניי בגין הפרסום. נוכח קטינותן של הנתבעות 1 ו-4 בעת הגשת התביעה צורפו לה
20 כנתבעים גם הורי נתבעות אלה (הם הנתבעים 2 ו-3 והנתבעים 5 ו-6, בהתאמה).
- 21 **ב. טענות הצדדים וראיותיהם**
- 22 .9 **התובעת** טוענת כי הפרסום מהווה לשון הרע המצדיק לחייב את הנתבעים בתשלום פיצוי
23 ללא הוכחת נזק וכפל פיצוי בגין הכוונה לפגוע, לצד פרסום הודעת התנצלות בבית-הספר

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 (ס' 6(א-ג) לכתב התביעה). לטענת התובעת להוציא פרטי זהותה והעובדה כי היא עובדת
2 בשעות אחר הצהריים במרפאת שיניים - המדובר בפרסום שקרי, זדוני ומרושע משהוא
3 כולל תוכן פוגעני ומעליב, בעל רמזים מיניים, העלול להשפיל את התובעת, לבזותה
4 ולעשותה למטרה לשנאה, לבוז וללעג - כפי שאכן ארע בפועל (ר' ס' 20 לכתב התביעה).
5 בתוך כך טוענת התובעת כי כתוצאה מהפרסום היא הייתה במצב נפשי ירוד ודכאוני, כי
6 זה פגע בביטחון העצמי שלה, בריכוז שלה ובשמחת חייה וכי בעטיו היא מיאנה לצאת
7 מביתה לבית-הספר, לפעילות חברתיות ולהיפגש עם חברות. בהקשר זה טוענת התובעת
8 כי גם כשאזרה אומץ ללכת לבית-הספר היא הרגישה מושפלת הן בשל הפרסום והן משום
9 שבחרה לנקוט בהגשת תלונה למשטרה והגשת תביעה לבית המשפט. עוד טוענת התובעת
10 כי לפרסום עלולות להיות השלכות עתידיות שליליות קשות על חייה בהיותה משתייכת
11 למגזר הדתי-חרדי, כך שזה עלול לפגוע בשידוכה העתידי לבן-זוג, במקום מגוריה וביחס
12 הקהילה אליה (ס' 25-26 לכתב התביעה).
- 13 10. לתמיכה בטענותיה העידו מטעם התובעת - התובעת עצמה; הגב' אסתר זייבלד (אמא של
14 התובעת); הגב' ב.א. (מנהלת בית-הספר); הגב' ש.ל. (מורה ורכזת משמעת בבית-הספר);
15 הגב' י.ר. (מורה בבית-הספר); הגב' ר.ש. (יועצת בית-הספר) והגב' מ.מ. (רכזת חברתית
16 בבית-הספר).
- 17 11. **הנתבעים 1-3** כופרים בטענות התובעת ובפרט באחריות הנתבעת 1 לפרסום דבר לשון
18 הרע. לטענתם לנתבעת 1 הייתה היכרות שטחית בלבד עם התובעת על רקע היותן חברות
19 לספסל הלימודים והיא, במובחן מהנתבעת 4, לא הייתה מעורבת ביצירת תוכן הפרסום
20 או בפרסומו ברשת החברתית (ס' 5 ו-6 לכתב ההגנה). עם זאת טוענת הנתבעת 1 כי
21 הנתבעת 4 שיתפה אותה בכוונה לבצע את הפרסום ולכן היא חטאה בכך שלא עשתה
22 מאמץ למנוע את הפרסום (ס' 7 לכתב ההגנה).

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 12. לתמיכה בטענותיה העידה הנתבעת 1 בעצמה, כמו גם היא הצטרפה לבקשת הנתבעת 4
2 לזמן לעדות את הגב' ח.ל. (תלמידה בבית-הספר).
- 3 13. **הנתבעים 4-6 מבקשים לדחות את התביעה בטענה כי: "ענייננו בהליך מיותר, כמעט**
4 **בבחינת זוטי דברים, שכלל לא צריך היה להגיע לכותליו של בית המשפט"** וכי הפרסום
5 הנו לא יותר מ"מעשה קונדס במטרה לשעשע את חבריהם לכיתה, ללא כוונת זדון"
6 (ס' 1 ו-2 לכתב ההגנה). כך לטענתם, משהנתבעת 4 התנצלה על הפגיעה בתובעת (בעל-
7 פה ובכתב) הרי ש"התביעה דגן הוגשה שלא לצורך, תוך נקיטת גישה אופורטוניסטית,
8 הקשיית עורף מיותרת וחוסר תום לב משווע, משעה שמדובר בטעות של נערה
9 מתבגרת שכבר הכתה על חטא והביעה חרטה" (ס' 4-2 לכתב ההגנה). לגוף העניין
10 טוענים הנתבעים 4-6 כי הנתבעת 4 כלל לא הכירה את התובעת וכי ביוזמת הנתבעת 1
11 שכן הכירה אותה - היא הסכימה לכתוב על התובעת את הפרסום "בכוונה לשעשע,
12 לייצר עניין ותוכן ולגרוף 'יוקרה', סקרנות ועניין לעמוד האינסטגרם, מתוך רעיון
13 לייצר חיי קהילה תוססים ואקטיביים בין תלמידות הסמינר", זאת בהשראת סדרה
14 פופולרית לבני נוער בשם One of us is lying "במסגרתה מפרסמת פוסטים היא
15 הכוכבת של הסדרה וכולם רוחשים לה יראת כבוד" (ס' 7, 12 ו-13 לכתב ההגנה). עוד
16 נטען כי כשהבינה הנתבעת 4 את טעותה בביצוע הפרסום היא הסירה אותו לאחר מספר
17 שעות בודדות כך שזה זכה, בשיאו, לצפייה של 14 עוקבים בלבד - להם אושרה הצפייה
18 בו על ידי המפרסם. הנתבעת 4 התנצלה על מעשיה בפני התובעת בכתב ובעל-פה, כמו
19 גם בפני צוות ההוראה של בית-הספר, אלא שלטענתם התובעת ראתה לנגד עיניה
20 "הזדמנות עסיסית (או שמא עסקית) - לנצל את הסיטואציה ואת צערה של הנתבעת
21 4 על מנת להציא ממנה כספים בדרך של דרישות כספיות..." (ס' 17 לכתב ההגנה).
22 נוכח כך טוענים הנתבעים 4-6 כי עומדת להם הגנת הפרסום בתום-לב מכח ס' 15(1)
23 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), כמו גם מבקשים להתחשב

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 בעובדה כי הנתבעת 4 הסירה את הפרסום והתנצלה על מעשיה, במובן ס' 19 לחוק (ס'
2 20 ו-23 לכתב ההגנה).
- 3 14. בנוסף, הן במסגרת כתב ההגנה שהוגש מטעם הנתבעים 4-6 והן במסגרת הודעת צד
4 שלישי שהם שיגרו נגד בית-הספר, טענו אלה כי "**החטא החמור הוא דווקא של הצוות**
5 **החינוכי של בית-הספר**" אשר נמנע מלפקח על התלמידות "**במיוחד לנוכח מאפייני**
6 **התלמידות והיותן נערות בסיכון**", בכך שאיפשר הכנסת טלפונים חכמים לבית-הספר
7 ופעל להגברת הרוחות בעקבות הפרסום, חלף הרגעתן (ר' ס' 27 לכתב ההגנה וס' 3, 4,
8 21 ו-22 להודעה לצד השלישי). עוד נטען כלפי בית-הספר כי הוא נקט כלפי הנתבעת 4
9 בפעולות חמורות הכוללות "איומים קשים" והפעיל עליה לחץ מאסיבי להודות במעשיה,
10 כמו גם נמנע מליידע את הוריה אודות אירוע הפרסום (ר', למשל, ס' 21 וכל פרק ד'
11 להודעה לצד שלישי). נוכח האמור, טוענים הנתבעים 4-6 כי ככל שיחויבו בתשלום פיצוי
12 לתובעת, הרי שיש להטילו על בית-הספר.
- 13 15. לתמיכה בטענותיהם, העידו מטעמם הנתבעים 4 ו-5; הגב' י.ת., מ.צ. ו-ח.ל. (תלמידות
14 בבית-הספר).
- 15 16. **בית-הספר** (הוא הצד השלישי) כופר בטענות הנתבעים 4-6 וטוען כי אחריות הנתבעים
16 בגין מעשה פרסום לשון הרע היא אישית ולא ניתנת ל"שיבוב" כלפי צד שלישי (ס' 2
17 לכתב ההגנה). עוד טוען בית-הספר כי לא הייתה לו כל נגיעה למעשה הפרסום וכי ברגע
18 שדבר הפרסום נודע לו הוא פעל להסרתו ולאיתור זהות מבצעות הפרסום כמצופה ממנו
19 (ס' 4 לכתב ההגנה). כן טוען בית-הספר כי לא ניתן היה למנוע מראש או לפקח על מעשי
20 הנתבעות 1 ו-4 וכי ממילא לא הייתה לו סמכות לקחת את מכשירי הטלפון הנייד של
21 התלמידות מידיהן ללא הסכמתן (ס' 14 לכתב ההגנה). בית-הספר הכחיש בכתב הגנתו את
22 טענות הנתבעים 4-6 בדבר כך שנקט במעשים פסולים ואסורים נגד הנתבעת 4 (ס' 15
23 לכתב ההגנה).

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

17. בית-הספר לא ביקש להעיד עדים נוספים מעבר לאלה שזומנו על ידי הצדדים.

18. בימים 14.7.25 ו-10.12.25 העידו עדי הצדדים בבית המשפט בחקירה ראשית ונגדית, לאחר מכן, לבקשתם, הגישו הצדדים את סיכומיהם בכתב, כך שכעת בשלה העת להכריע בתובענה.

ג. דיון והכרעה

19. לאחר שבחנתי את כל מסמכי התיק, התרשמתי מעדויות העדים שהעידו בפניי ושקלתי את טענות הצדדים, אני סבור שדין התביעה להתקבל ודין ההודעה לצד השלישי להידחות. להלן אבאר החלטתי זו.

20. מושכלות יסוד הן כי הכרעה בתביעת לשון הרע תיעשה בארבעה שלבים: "קביעה כי מדובר ב"פרסום"; קביעה כי הפרסום הוא משום "לשון הרע" לפי מובנו הטבעי והרגיל בעיני קורא סביר; בדיקה אם הפרסום מוגן; ואחרון: בהיעדר הגנה, בחינת הסעד המתאים לנפגע מהפרסום" (ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור (22.7.15) בעמ' 16; ר' גמ: ע"א 8345/08 עופר בן נתן נ' מוחמד בכרי (27.7.11) מעמ' 14 ו-ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך, פ"ד סה(3) 369).

ג.1. יסוד ה"פרסום"

21. סעיף 2(א) לחוק מגדיר "פרסום" ככזה הנעשה בין בעל-פה או בכתב, אם היה מיועד להגיע לאדם זולת הנפגע והגיע לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע (ס"ק 1) או, בכתב, אם היה עשוי, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע (ס"ק 2).

22. בענייננו, יסוד ה"פרסום" מתקיים וזאת לנוכח העובדה כי זה יועד להגיע לידיעת תלמידות בבית-הספר ומכח אמצעי המדיה שבה פורסם (רשת חברתית באינטרנט) ואישור הנתבעת

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 4 את המבקשים לצפות בו, כך שהוא בוודאי עשוי היה להגיע לאנשים זולת התובעת.
2 ואכן, בפועל, אף לשיטת הנתבעת 4, הפרסום הגיע לכל הפחות ל-14 תלמידות שקיבלו
3 ממנה אישור לעקוב אחר פרסומי חשבונה וכן לתלמידות נוספות ואף מורות אשר עיינו
4 בפרסום במכשירי הטלפון הניידים של התלמידות שצפו בפרסום או ב"צילום מסך" של
5 הפרסום שהועבר אליהן (עדות י.ר. בעמ' 104 ש.26; עדות ב.א. בעמ' 95 ש.13 ועדות
6 התובעת בעמ' 197 ש.20-16 לפרוטוקול. לעניין פוטנציאל הפרסום ברשת חברתית ר',
7 למשל: רע"א 1239/19 שאול נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ (8.1.2020) וכן רע"א
8 1688/18 סרנה נ' נתניהו (15.4.2018)).

9 23. אשר לשאלת זהות הגורמים אשר ביצעו את הפרסום בענייננו, הרי שמעבר לעובדה כי
10 הנתבעת 4 הודתה בביצוע הפרסום, אני קובע כי הוכח שהנתבעת 1 פעלה ביחד עם
11 הנתבעת 4 בביצוע הפרסום, היינו אף היא הייתה מעורבת ביצירת תוכן הפרסום והעלאתו
12 לרשת החברתית ואף היא השתתפה בתליית מודעות הברקוד שהפנו אל הפרסום, זאת
13 מהטעמים הבאים:

14 24. הנתבעת 4, חברתה הטובה של הנתבעת 1, מסרה בעדותה בבית המשפט כי היא והנתבעת
15 1 פתחו ביחד את חשבון הרשת החברתית ויצרו במסגרתו את הפרסום בעניין התובעת,
16 כמו גם פרסומים דומים באופיים ביחס לתלמידות אחרות בבית-הספר (ר' נ/8 בו ריכוז
17 של כלל הפרסומים שנעשו על ידי הנתבעות 1 ו-4 לטענת הנתבעת 4). בתוך כך הבהירה
18 הנתבעת 4 כי היא כלל לא הכירה פרטים אישיים אודות התובעת כך שהייתה זו הנתבעת
19 1 ש"הביאה" פרטים אלה לפרסום ובכלל כך את העובדה האמיתית לפיה התובעת עובדת
20 במרפאת שיניים. בחקירות הנתבעות עלה כי אכן עובדה זו לא הייתה ידועה לנתבעת 4
21 אך היא כן הייתה ידועה לנתבעת 1 (ר' עדות הנתבעת 4 בעמ' 52 ש.39-19 ובעמ' 54
22 ש.13 לפרוטוקול מיום 10.12.25 וכן ועדות הנתבעת 1 בעמ' 32 ש.23 לפרוטוקול מיום
23 10.12.25). ודוק: הנתבעת 4 לא ביקשה להרחיק עצמה בעדותה מהעובדה ה"מפלילה"

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 לפיה היא זו שהביאה פרטים אישיים נכונים אודות תלמידות אחרות לגביהן יצרו הנתבעות
2 1 ו-4 פרסומים דומים והיא לא ביקשה לפטור עצמה מאחריות למעשים שביצעה ביחד
3 עם הנתבעת 1. עובדות אלה תומכות במהימנות הנתבעת 4 ובאמינות הגרסה שנמסרה על
4 ידה בבית המשפט - גרסה העומדת בסתירה ישירה לגרסת הנתבעת 1 לפיה כלל לא הייתה
5 מעורבת ביצירת הפרסום.

6 25. תמיכה נוספת לגרסת הנתבעת 4 זו ניתן למצוא בדברים שכתבה ואמרה לתובעת "בזמן
7 אמת", במסגרת התנצלותה בפני התובעת. כך, במכתב הנתבעת 4 לתובעת לא ביקשה
8 הנתבעת 4 להסיר מעצמה אחריות לפרסום אך ציינה בפניה כעובדה כי "המידע שכתבתי
9 זה לא מימני אבל אני הבאתי את התמונות ואני מבקשת סליחה גדולה" (ר' נספח 5
10 לכתב התביעה, ההדגשה הוספה, א.ל.). כך גם בשיחת הטלפון שקיימה הנתבעת 4 עם
11 התובעת - והוקלטה על ידי התובעת ללא ידיעת הנתבעת 4 - הבהירה הנתבעת 4 מספר
12 פעמים כי היא מתנצלת בפני התובעת בשם עצמה וכי היא לא מתיימרת להתנצל בשם
13 המעורבת הנוספת בפרסום, כך: "אני באה בשם עצמי לבקש ממך סליחה על מה
14 שעשיתי... אם הבת השנייה או האנשים השניים שעשו את זה, רוצים לבוא ולבקש
15 סליחה הם יבואו. אני מגיעה בשם עצמי, אני אומרת לך מה עשיתי..." (ההדגשה
16 הוספה, א.ל. נספח 6 בעמ' 1 ש.12-16, וראה גם בעמ' 1 ש.23-24 ובעמ' 2 ש.14-15
17 לתמלול השיחה). משמע, גם בזמן אמת ומבלי שהנתבעת 4 ידעה כי השיחה עמה מוקלטת
18 היא מסרה כי הייתה מעורבת נוספת ביצירת תוכן הפרסום - באופן התואם את גרסתה
19 של הנתבעת 4 בבית המשפט.

20 26. בנוסף, הגרסה שהועלתה על ידי הנתבעת 1 להגנתה, לפיה מעורבותה הסתכמה בנוכחות
21 פיסית לצד הנתבעת 4 שתלתה את מודעות הברקוד בבית-הספר, מבלי שהייתה לה כל
22 מעורבות ביצירת הפרסום והעלאתו לרשת החברתית, אינה מתיישבת עם התנהגות
23 הנתבעת 1, בעוד שהיא כן מתיישבת עם גרסת הנתבעת 4 לפיה הנתבעת 1 הייתה שותפה
24 מלאה ליצירת תוכן הפרסום ולפרסומו. כך, בעדותה בבית המשפט הכחישה הנתבעת 1

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 את הגרסה שהועלתה על ידי הנתבעת 4 - חברתה הטובה - מבלי שהיה בידיה לספק כל
2 הסבר לכך שהנתבעת 4 תשקר ותקשור אותה כשותפה למעשה הפרסום (מקום בו, כאמור,
3 הנתבעת 4 לא ביקשה להסיר מעצמה אחריות לפרסום באמצעות "גלגול" האחריות אל
4 עבר הנתבעת 1). מעבר לכך, הנתבעת 1 אישרה בעדותה כי היא הרגישה רע עם עצמה
5 בעקבות הפרסום וכי היא הביעה חרטה בפני חברה שלה ובפני יועצת בית-הספר אודות
6 מעורבותה בפרסום - באופן שאינו תואם את חומרת ה"מחדל", כביכול, שביצעה הנתבעת
7 1 על פי גרסתה - אי-מניעת הנתבעת 4 מלפרסם את הפרסום (בעמ' 12 מש.11 ואילך
8 לפרוטוקול מיום 10.12.25). ובהתאם, מעדות יועצת בית-הספר (הגב' ר.ש.), כמו גם
9 מדברים שמסרה בזמן אמת לתובעת - עלה כי הנתבעת 1 הודתה בפניה אודות שותפותה
10 במעשה הפרסום, הביעה חרטה עמוקה על מעשיה וביקשה ממנה לדעת אם יש דרך לתקן
11 או לפצות את התובעת בגין המעשה (בעמ' 120 ש.27-10 וראה גם **נספח 7** - בו כתבה
12 לתובעת כי הנתבעות 1 ו-4 הודו בפניה כי הן אלה שפתחו את העמוד ברשת החברתית).
13 לא למותר לציין כי הנתבעת 1 לא סיפקה לבית המשפט כל הסבר לשאלה מדוע שיועצת
14 בית-הספר תשקר לתובעת ובעדותה בבית המשפט ותקשור אותה למעשה הפרסום בו -
15 אלמלא הנתבעת 1 אכן הודתה בשותפותה למעשה בפנייה.

16 27. בבחינת למעלה מן הנדרש יובהר כי קושי נוסף בקבלת גרסת הנתבעת 1 כאמינה (קל
17 וחומר כעדיפה על גרסת הנתבעת 4) ניתן למצוא בעובדה כי הנתבעת 1 אישרה בעדותה
18 בבית המשפט שידעה כי תוכן הפרסום הולך להיות "רע" ותואם את תוכן הפרסום שפורסם
19 בסופו של יום, מקום בו על פי גרסתה היא לא הייתה מעורבת ביצירת התוכן (ר', למשל,
20 בעמ' 30 ש.33 ובעמ' 31 ש.35 לפרוטוקול מיום 10.12.25). לא למותר לציין כי
21 לנתבעת 1 לא היה כל הסבר מניח את הדעת לשאלה כיצד ידעה אודות טיב תוכן הפרסום
22 מקום בו לא הייתה מעורבת ביצירתו - או למצער ראתה אותו - קודם לפרסומו. עוד
23 אבהיר, למען הסדר הטוב, כי לא מצאתי לייחס כל אמינות לגרסת הנתבעת 1 בכך שהודתה
24 שנכחה עם הנתבעת 4 בבית-הספר בעת תליית מודעות הברקוד - מקום בו בישיבת

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 ההוכחות שקדמה לעדותה של הנתבעת 1 בבית המשפט - נמסר על ידי מנהלת בית-הספר
2 כי צפתה בצילומי מצלמות אבטחה בהן ראו את הנתבעות 1 ו-4 נכנסות ויוצאות מהכיתה
3 בה נתלו מודעות הברקוד, לאחר שעות הלימוד בבית-הספר (בעמ' 60 ש.17-9 לפרוטוקול
4 וראה גם עדות ש.ל. בעמ' 43 ש.29-19 לפרוטוקול). מכאן שעובדת קיומה של ראייה
5 חפצית זו הייתה ידועה לנתבעת 1 טרם עדותה בבית המשפט, כך שאין תימא בכך שהיא
6 הודתה בחלקה זה בעדותה.

7 28. סיכומה של נקודה - הוכח בפני כי הנתבעות 1 ו-4 ביצעו את הפרסום, היינו יצרו את
8 תוכן הפרסום, העלו אותו לרשת החברתית ותלו את מודעות הברקוד בבית-הספר, לאחר
9 מכן אושרה הצפייה בפרסום על ידי הנתבעת 4.

10 **ג.2. היות הפרסום לשון הרע**

11 29. כידוע, השאלה אם ביטוי מסוים עולה כדי לשון הרע כמובנו בסעיף 1 לחוק - היא שאלה
12 פרשנית, במסגרתה יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו, לפי אמות המידה
13 המקובלות על האדם הסביר. משמע, יש לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי ולברר האם
14 מדובר בביטוי שעלול לפגוע באדם בעיני האדם הסביר, כאשר אין לייחס חשיבות מכרעת
15 לכוונת המפרסם או לדרך בה הובן הפרסום על ידי הטוען לפגיעה בו (ר' ע"א 740/86
16 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 333; ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607 ו-
17 ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ' פ"ד נח(3) 558). בחינת ההתבטאות
18 צריכה להיעשות בהקשר לנסיבות הכוללות בהן נאמרה ובהתאם ללשון המשתמעת של
19 הדברים (רע"א 9647/17 עופר בהט נ' גדי דגן (31.12.17), בעמ' 5). כן יצוין, כי לצורך
20 גיבוש יסוד זה לא נדרש להוכיח כי אדם הושפל או בוזו בפועל בעקבות ההתבטאות
21 הפוגענית - ודי בכך שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה זו (ר' ע"א 10520/03 איתמר
22 בן גביר נ' אמנון דנקנר (12.11.16)).

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 30. בענייננו, אני סבור שהוכח כי הפרסום כלל בחובו לשון הרע באופן מובהק משבמסגרתו
2 יוחס לתובעת ביצוע של מעשים העלולים לבזותה ולהשפילה בעיני הבריות (במובן ס'
3 (1) לחוק) ומקורם בביטוי של "עובדות", כביכול, לפיהן בלי ידיעת הוריה היא "מבלה"
4 את שעות אחר הצהריים עם רופא גרוש בן 41 וכי היא אף נכנסה ממנו להיריון ועשתה
5 הפלה! משמע - ביטויים אלה בפרסום ייחסו לתובעת קיום יחסים מיניים ממש (במסגרתם
6 אף נכנסה להיריון ועשתה הפלה) עם גבר גרוש בגיל היותר מכפול מגילה, זאת בהיחבא
7 - ללא ידיעת הוריה. ייחוס ביצוע מעשים אלה לתובעת כרוך מטבעו גם בייחוס של תכונות
8 אופי שליליות ובלתי מוסריות באופן העלול לבזות את התובעת, וכמאמר הפרסום לאחר
9 ציון המעשים שביצעה: "זאת דבורה" (במובן ס' 1(2) לחוק).
- 10 31. יתרה מכך, הביטויים שנכללו בפרסום היו משפילים ומבזים באופן מיוחד בענייננו בשים
11 לב לגילה הצעיר של התובעת (שהייתה קטינה, תלמידת בית ספר, בעת ביצוע הפרסום)
12 כמו גם לכך שהיא נמנית על המגזר הדתי-חרדי בו, כידוע, חל איסור חברתי-מוסרי חמור
13 לקיים מערכת יחסים עם בני המין השני לפני הנישואין, קל וחומר לקיים יחסי מין, להיכנס
14 להיריון ולעשות הפלה, כל זאת עם גבר גרוש עם ילדים, בגיל הכפול מגילה.
- 15 32. ויובהר כי לביטויים בהם נעשה שימוש בפרסום יש משמעות משפילה ומבזה לפי כל אמת
16 מידה אובייקטיבית המקובלת על האדם הסביר, ואין ולא היה מקום לייחס לתובעת הגזמה,
17 כביכול, או רגישות ייתר סובייקטיבית מכך שהיא נפגעה כתוצאה מהפרסום אודותיה, זאת
18 מבלי לגרוע מכך שכאמור אין מקום לייחס חשיבות מכרעת לכוונת המפרסם או לדרך בה
19 הובן הפרסום על ידי הנפגע (ר' ע"א 740/86 ו-ע"א 1104/00 לעיל).
- 20 33. ואכן מעדויות עדי התובעת עלה כי הפרסום בענייננו נתפס על ידי קוראיו כ"חריג",
21 "חמור", "בוטה", "משפיל", "שקרי ומכעיס" ו"מעליב במיוחד", באופן שאינו דומה
22 בחומרתו לאף אירוע קודם בו נתקלו מורי בית-הספר וכזוה שהביא ל"שבר גדול בתיכון".
23 ממש שבר של אמון. כזה אירוע לא היה" (ר' לכל אורך עדויות מ.מ., ש.ל., ב.א., י.ר.

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 ו-ר.ש.). בתוך כך סיפרו עדי התובעת כי כתוצאה מהאירוע תלמידות בית-הספר היו מאוד
2 נסערות, היה "בלגאן", "המון בכי", "המון צער והמון עוגמת נפש" וכי בשלו שוחררו
3 התלמידות מוקדם לבתיהן, רק כדי לחזור למחרת כשהן "בהיסטריה" עם רצון "לעשות
4 צדק" עם התובעת (עדות ש.ל. בעמ' 35 ש.10-8 לפרוטוקול ועדות ב.א. בעמ' 59 ש.31-
5 34 לפרוטוקול). עוד העידה מנהלת בית-הספר בהקשר זה כי ננקטו על ידי בית-הספר
6 מהלכים בניסיון להתמודד עם האירוע, הכוללים השעיה של הנתבעות 1 ו-4 מבית-הספר
7 וכי מדובר היה על אירוע שהותיר אחריו "טראומה מאוד עמוקה" (עדות ב.א. בעמ' 95
8 ש.35-36 לפרוטוקול).

9 34. לא למותר לציין כי גם הנתבעת 4 עצמה הכירה בסופו של יום בכך שעל אף כוונתה
10 המקורית, היה הפרסום פוגעני עבור התובעת וגם היא עצמה הייתה נפגעת לו היה נעשה
11 פרסום דומה אודותיה. כך, במכתב ההתנצלות שכתבה הנתבעת 4 לתובעת התבטאה
12 הנתבעת 4 כדלקמן:

13 "אני עשיתי משהו מפגר בלי לחשוב וזה היה על חשבון אחרים,
14 על חשבונך! אני מבינה את הכעס שלך, את צודקת! אני הייתי
15 עושה את אותו דבר בדיוק אבל אני באמת מתחרטת את לא מבינה
16 אפילו כמה. באמת באמת סליחה. את לא מבינה איזה הרגשה רעה
17 יש לי כל הזמן. סליחה באמת!"

18 (מכתב הנתבעת 4 לתובעת שצורף כנספח 5 לכתב התביעה).

19 באופן דומה התבטאה הנתבעת 4 מספר פעמים גם בשיחת הטלפון שהוקלטה על ידי
20 התובעת ללא ידיעתה, למשל:

21 "באמת, את לא מבינה איך אני מתחרטת, וזה. והכחשתי,
22 הכחשתי, כי אני אומרת, זה מפחיד. כולם היו, עלי, וזה. וכאילו,

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 אני מבינה רצה. גם אני הייתי רוצה לרצות את הבנות שהם היו
2 עושים עלי". ובהמשך: "אפילו לא חשבנו לפני שעשינו את זה.
3 כאילו, לא יודעת מה חשבתי לעצמי. חשבתי שזה היה מצחיק,
4 אולי, אני, אין לי מושג. אבל כאילו, ברגע שזה קרה, אמרתי
5 אבא'לה, מה עשיתי כאן? כאילו זה היה, דבר כל כך מפגר, כל
6 כך... " ובהמשך: "את לא מבינה איך אני מתחרטת על זה, ו, זה היה
7 משהו כל כך מפגר, ובלב שלי כאילו, אמרתי לעצמי, מה עשיתי?
8 את לא מבינה, ב-, אל לא מבינה, מה עשיתי כאן? ואפילו אמרתי,
9 אין. כי גם אי אפשר לחזור אחורה, אמרתי אבא'לה, זה היה כל
10 כך מעשה מפגר. לא יודעת, רציתי שזה מצחיק, אני באמת לא
11 יודעת מה רציתי שיהיה..."

12 (תמלול הקלטת השיחה צורף כנספח 6 לכתב התביעה).

13 35. דברים אלה אושרו גם בעדות הנתבעת 4 בבית המשפט שם מסרה כי הכירה בכך
14 שהתובעת נפגעה כתוצאה מהפרסום, על אף שהדגישה כי לא הייתה לא כל כוונה לפגוע
15 בה, כמו גם הבהירה כי לו היה קורה לה דבר דומה - גם היא הייתה מצפה לקבל התנצלות
16 (בעמ' 66 ש. 15-22 לפרוטוקול מיום 10.12.25).

17 36. עוד אפנה בהקשר זה לגרסה שמסרה הנתבעת 1 בעדותה בה אף היא הביעה חרטה על
18 אירוע הפרסום, על אף שלטענתה חלקה התמצה בנוכחות פיסית בלבד בעת תליית מודעות
19 הברקוד בבית-הספר (ר', למשל, בעמ' 18 מש. 20 ואילך לפרוטוקול מיום 10.12.25).
20 משמע - גם הנתבעת 1 בעצמה הכירה בעובדה כי הפרסום היווה לשון הרע מובהק אשר
21 גרם לתובעת לפגיעה של ממש.

22 37. לשם שלמות התמונה, ומבלי שאייחס לדברים חשיבות מכרעת בהתאם להלכה הנוהגת
23 כאמור, יש לציין כי התובעת העידה בבית המשפט אודות עוצמת הפגיעה שהיא הרגישה

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 כתוצאה מהפרסום אודותיה, עת מסרה שעם גילוי הרגישה שנכנסה ל"ים סוער"
2 וש"הנשמה יצאה מהגוף" "כאילו ירו בי" או אז בכתה כל הדרך אל ביתה ונעלה עצמה
3 בחדרה (בעמ' 190 ש.36 ובעמ' 191 ש.4-6 לפרוטוקול). עוד מסרה התובעת כי בעקבות
4 הפרסום הרגישה "מנותקת מהעולם", כי נמנעה מללכת לפעילות תנועת הנוער של בית-
5 הספר, נמנעה מלהזמין חברות, עם חלקן אף ניתקה קשר ואף לא חזרה ללימודים בבית-
6 הספר באופן סדיר עד כי הרגישה שהשנה האחרונה של לימודיה בבית-הספר נלקחה
7 ממנה. בתוך כך העידה התובעת כי הרגישה פגועה ומושפלת על ידי תלמידות ומורות בית-
8 הספר אשר "האשימו" אותה בכך שהרגישה בעקבות הפרסום תביעה לבית המשפט וכי היא
9 חוששת שהפרסום השקרי יפגע בסיכויי שידוכה לחתן, שכן סביר להניח שדבר הפרסום
10 יעלה במסגרת שיחות שיערכו אל מורותיה וחברותיה (ר' עדות התובעת בבית המשפט,
11 במיוחד בעמודים 190-192 לפרוטוקול). הנה כי כן, הפרשנות הסובייקטיבית של התובעת
12 לדבר הפרסום עולה בקנה אחד עם המשמעות האובייקטיבית שיש לייחס לו, ובכך היותו
13 דבר לשון הרע מובהק.

14 38. במצב דברים זה אין בידי לקבל את טענות הנתבעים 4-6, לפיהם ענייננו ב"הליך מיותר,
15 כמעט בבחינת זוטי דברים, שכלל לא צריך היה להגיע לכותליו של בית המשפט"
16 (כלשונם בס' 1 לכתב ההגנה - עליהם חזרו אף בסיכומיהם) המצדיק את דחיית התביעה
17 ועתירת התובעת לקבלת פיצוי כספי בגין הנזק שנגרם לה. בתוך כך, איני מקבל את עדויות
18 עדות ההגנה י.ת. ו-מ.צ. (2 תלמידות בית-הספר) אשר מסרו בעדותן כי מדובר בפרסום
19 מצחיק, לא אישי ולא משפיל אשר לא פגע בתובעת, לא צפוי לפגוע בשידוכה בעתיד
20 ואשר יצא מכל פרופורציה על ידי התובעת ובית-הספר. עמדה זו, המתייחסת אל
21 הפרסומים בקלות ראש של ממש, אינה תואמת את הפרשנות האובייקטיבית של דבר
22 הפרסום והיא עומדת בסתירה בולטת להתנהגות כל המורים והתלמידות שנחשפו אל
23 הפרסום כמבואר לעיל ואף לעדות הגב' מ.צ. עצמה שמסרה כי הפרסום גרם ל"צרחות",
24 "בהלה" ו"דרמה" בעקבותיו אף היא פרצה בבכי (בעמ' 149 ש.20-15 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 39. סיכומה של נקודה - הפרסום בענייננו מהווה לשון הרע מובהק.
- 2 **ג.3. האם מדובר בפרסום מוגן?**
- 3 40. כמצוין לעיל, הנתבעים 1-3 לא טענו להגנתם כי הפרסום מוגן תחת ההגנות הקבועות
- 4 בחוק, אלא כי הנתבעת 1 לא ביצעה את הפרסום - טענה שנדחה על ידי לעיל. לפיכך,
- 5 הנתבעים 1-3 לא עומדת כל הגנה מפני הפרסום.
- 6 41. הנתבעים 4-6 לעומת זאת, טענו בכתב הגנתם לקיומה של הגנת הפרסום בתום לב, מכח
- 7 ס' 15(1) לחוק בטענה שהנתבעת 4 לא ידעה על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע
- 8 לנוכח גילה והיותה נערה מתבגרת, כשהיא הפעילה שיקול דעת מוטעה עת סברה שפרסום
- 9 הדברים, כשם שנעשה באותה סדרת טלוויזיה פופולרית, לא מהווה לשון הרע ולא כולל
- 10 פסול מוסרי ובוודאי לא חוקי (ר' ס' 20-22 לכתב ההגנה).
- 11 42. ברם, טענת הגנה יחידה זו לה טענו הנתבעים 4-6 בכתב הגנתם, כלל אינה רלוונטית
- 12 לנסיבות ענייננו ואין בכוחה להוות עבור הנתבעים 4-6 הגנה על פי החוק מפני הפרסום
- 13 הפוגעני שנעשה בעניינה של התובעת. אבאר:
- 14 43. כידוע, על נתבע המבקש לחסות תחת הגנת ס' 15(1) לחוק להוכיח כי הפרסום נעשה על
- 15 ידו בתום לב וכי הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע או על הנסיבות שמהן
- 16 משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע. מכאן שהגנה זו מתאימה, ככלל, למקרים בהם
- 17 נעשה פרסום פוגעני כלפי דמות אדם (לרבות באמצעות שימוש בשמו) עליו המפרסם לא
- 18 ידע ולא היה חייב לדעת על קיומו (ר', למשל, ת"א (מחוזי חי') 45131-06-18 מוהנד
- 19 דאהר נ' ד"ר פח'רי חסן (7.11.22) ו-ת"א (שלום רמ') 37977-03-21 דוד נפתלי
- 20 שמרון נ' דוד ארצי (16.11.23)). השאלה אם המפרסם חייב היה לדעת על קיומו של
- 21 הנפגע נבחנת על פי מדד אובייקטיבי, תוך מענה לשאלה האם אדם סביר במקומו של
- 22 המפרסם צריך היה לדעת על קיומו של הנפגע בנסיבות העניין, ובכלל כך יש לבחון מהן
- 23 הפעולות בהן נקט המפרסם במטרה לבדוק, מראש, אם קיים אדם הנושא את שם הדמות

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 הדמיונית עליה נעשה הפרסום (ר' ע"א 354/76 עזבון שרף נ' שרותי יעוץ כלכלי
2 בע"מ, פ"ד לה (4) 169, בעמ' 173; ת"א (חיפה) 664/81 בן עמי נ' כלבו - עיתון חיפה,
3 פ"מ התשמ"ד (1) 326, בעמ' 337 וכן א' שנהר דיני לשון הרע (2024) בעמ' 641).
- 4 .44. והנה, בנסיבות ענייננו, הפרסום נעשה על ידי הנתבעות 1 ו-4 מתוך מודעות מלאה ואף
5 מכוונת לכך שהוא נעשה בעניינה של התובעת, וזאת משהוא כולל פרטים מזהים ישירים
6 אודות התובעת (תוך ציון שמה, גילה, מקום מגוריה, מקום לימודיה ואף צירוף תמונת
7 הפרופיל שלה ברשת החברתית, בה מופיעה דמות התובעת עצמה) להם אף הוספו פרטי
8 אמת אודות מקום עבודתה במרפאת שיניים בעיר בה עבדה. לפרטי אמת אלה - אשר
9 התקבלו לטענת הנתבעת 4 מהנתבעת 1 שהכירה את התובעת - הוספו פרטי הכזב
10 הפוגעניים שנזכרו בפרסום - פרטים אשר אין חולק על מי מהצדדים כי אינם אמת, אלא
11 דברי כזב ובדיה שהומצאו מדמיון של הנתבעות 1 ו-4.
- 12 .45. עוד אבהיר, ולו למען הסדר הטוב, כי הטענה לפיה הנתבעת 4 קיבלה "השראה" מסדרת
13 טלוויזיה כזו או אחרת בה נעשו על ידי גיבורת הסדרה פרסומים כוזבים (אף זו טענה
14 שהועלתה על ידי הנתבעת 4 בעלמא, ללא שהביאה כל ראיה לתמוך בהם) אינה חוסה
15 תחת הגנות הקבועות בחוק מפני הפרסום הפוגעני, מקום בו על פי כל קנה מידה
16 אובייקטיבי ואף סובייקטיבי (כאמור לעיל בהרחבה) - פרסום דברי כזב פוגעניים אודות
17 התובעת הביאו, או למצער עלולים היו להביא, להוצאת לשון הרע כלפי התובעת. מכאן
18 שרצונה הנטען של הנתבעת 4 "לשעשע, לייצר עניין ותוכן ולגרוף 'יוקרה'" (כלשונה
19 בס' 12 לכתב ההגנה) באמצעות הפרסום על חשבון שמה הטוב של התובעת - אינו זכאי
20 להגנת החוק, ובפרט להגנה מכח ס' 15(1) לחוק לו טענה.
- 21 .46. לא למותר להוסיף כי לו חפצה הנתבעת 4 לשעשע את חבריה בפרסום מידע כזב פוגעני
22 ו"מצחיק" (לשיטתה) - היא רשאית הייתה לעשות כן תוך ציון פרטי דמות בדיונית שלא
23 ניתן לקשרה לאדם אמיתי, או למצער, לפרסם את אותם דברי כזב פוגעניים אודות עצמה

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 (היינו, בציון שמה שלה) - ככל שלא חששה שפרסום שכזה יפגע בה. ברם, מקום בו
2 עשתה הנתבעת 4 את הפרסום הפוגעני אודות התובעת - שדמותה קיימת וידועה - היא
3 לא יכולה ליהנות מהגנת הפרסום לה טענה מכח ס' 15(1) לחוק.

4 .47. כאמור לעיל, בכתב ההגנה שהוגש מטעם הנתבעים 4-6 הם טענו רק לתחולתה של ההגנה
5 הקבועה בס' 15(1) לחוק (לצד טענתם לתחולת ס' 19 לחוק בהקשר ל"הקלות" הקבועות
6 בחוק בעת קביעת שיעור הפיצוי) ונוכח התנגדות התובעת לשינוי והרחבה של חזית
7 המחלוקת מעבר לטענות שהועלו בכתבי הטענות (ר' בעמ' 3 ש.6 לפרוטוקול) אין מקום
8 לדון בטענות שלא הועלו במפורש על ידי הנתבעים 4-6 בכתב הגנתם. עם זאת, למען
9 הזהירות אבהיר כי אני דוחה מכל וכל גם את הטענות שהועלו על ידי הנתבעים 4-6
10 במהלך ההליך לפיהן: "התובעת עצמה פרסמה על עצמה דברים דומים" (בעמ' 2 ש.29
11 ובעמ' 3 ש.25 לפרוטוקול) - טענה שלא הובאה לה כל ראייה שהיא בהליך ולא ברור על
12 יסוד מה נטענה בפני בית המשפט על ידי ב"כ הנתבעים 4-6; כי "התובעת עצמה לא
13 ראתה בפרסום מסוג זה לעג" (בעמ' 3 ש.1-2 לפרוטוקול) - טענה שהוכח בבירור ההיפך
14 ממנה והטענה כי הפרסום הנו "זוטי דברים" (בעמ' 3 ש.30 לפרוטוקול) - טענה שנזכרה
15 בפתיח כתב ההגנה ולא הועלתה בפירוט הטענות המשפטיות בכתב ההגנה, אך מכל מקום
16 היא נדחית בשים לב לתוכן הפרסום ולעוצמת הפגיעה שזו גרמה לתובעת, כמו גם בשים
17 לב לתגובות תלמידות בית-הספר, מורות בית-הספר והנתבעות 1 ו-4 עצמן ביחס לפרסום
18 (ר' והשווה, למשל: ת"א (שלום ראשל"צ) 13442-11-21 אלין שלמה נ' אילנה גבעתי
19 (23.6.24); ת"א (של' נת') 6685/02 דוידוביץ נ' שנקר (16.8.24) ו-על"א
20 4444/99 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בירושלים נ' עו"ד יורם וינוגרד, פ"ד
21 נה(5) 908).

22 .48. סיכומם של דברים - לא מצאתי כי חלה בעניינם של הנתבעים הגנה מהפרסום.

23 ג.4. הסעד לו זכאית התובעת

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 49. בתביעתה עותרת התובעת לחייב את הנתבעים לפרסם הודעת התנצלות בפני התובעת מול
2 כל בית-הספר (מכח ס' 9(א) לחוק) או לבטל את צו איסור הפרסום שניתן בהליך; לפצות
3 את התובעת בסך של 80,000 ש"ח ללא הוכחת נזק (מכח ס' 7א(ב) לחוק) ולפצות את
4 התובעת בכפל פיצוי בסך של 80,000 ש"ח נוספים בגין הכוונה לפגוע (מכח ס' 7א(ג)
5 לחוק).
- 6 50. אשר לבקשת התובעת לחייב את כלל הנתבעים בסעדים להם עתרה בכתב התביעה, אזכיר
7 כי התובעת טענה בכתב התביעה כי הנתבעים 2-3 ו-5-6 צורפו כנתבעים בהליך בתורת
8 היותם האפוטרופסים הטבעיים של ילדיהם - היינו מכח זכותם וחובתם לייצג את ילדיהם
9 בפעולות משפטיות - ולא מכח בקשתה לייחס להם אחריות שילווחית למעשי הנתבעות 1
10 ו-4 בהתאמה (ר' ס' 3 ו-5 לכתב התביעה וכן דברי ב"כ התובעת בעמ' 8 ש.30-31
11 לפרוטוקול). אי-לכך ומקום בו לא הועלו על ידי התובעת טענות בדבר אחריותן השילווחית
12 של הנתבעים 2-3 ו-5-6 למעשי ילדיהן וממילא לא הונח בסיס ראיתי לטענות שכאלה
13 - אין מקום לחייב נתבעים אלה בסעדים להם עתרה התובעת בתביעתה.
- 14 51. אשר לעתירת התובעת לחייב את הנתבעות 1 ו-4 לפרסם הודעת התנצלות, הרי שבהתאם
15 להלכה הנוהגת אין לבית המשפט סמכות לכפות על נתבע לפרסם הודעת התנצלות מכח
16 ס' 9(א) לחוק, על אף שבסמכותו לחייב נתבע לפרסם תיקון או הכחשה של דבר לשון
17 הרע. הטעם המרכזי לכך הוא שהודעת התנצלות, מטבעה, צריכה לנבוע מרצונו הטוב של
18 הפוגע תוך הבעת חרטה על מעשיו כך שאין משמעות ערכית לפרסומה של התנצלות כפויה
19 (ר', למשל, תא"מ (שלום חד') 38424-11-16 אילנה דבי נ' שחר גיבור (4.5.20); ת"א
20 (שלום חד') 54840-10-23 נטע אור ורולקר נ' ארגמן סלע (14.1.24) ו-ת"א (מחוזי
21 מרכז) 20070-09-15 יוסף וינשטיין נ' יצחק (בן ציון) ג'רבי (21.6.18)). לא למותר
22 לציין כבר עתה כי להתנצלות וולנטרית מצד הנתבע יש לתת משקל בעת פסיקת הפיצויים
23 (ר' ס' 19(4) לחוק וכן, למשל, ע"א 2668/97 ר"ח דורון רופין נ' גלובס פבלישר
24 עיתונות (1983) בע"מ (29.11.98)). ודוק; בשים לב לחלוף הזמן מעת הפרסום ולכך

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 שמדובר היה בתלמידות כיתות י"א-י"ב בשנת 2023 (היינו נכון להיום תלמידות בית-
2 הספר כבר סיימו את לימודיהן) לא מצאתי לנכון להורות גם על פרסום של תיקון או
3 הכחשה של דבר לשון הרע, קל וחומר בבית-הספר.
- 4 52. בסיכומיה עתרה התובעת לבטל את צו איסור הפרסום להטלתו הסכימה בתחילת ההליך
5 וזאת "כדי שהתובעת תוכל לפרסם את פסק הדין ובדרך זו לנקות את שמה" (ר' ס'
6 59(א) לסיכומים המתוקנים מטעם התובעת). הנתבעים לא התייחסו בסיכומיהם לבקשה
7 זו של התובעת. נוכח האמור, ובשים לב לעובדה כי התביעה נגד הנתבעות 1 ו-4 הוגשה
8 נגדן בהיותן קטינות - אני רואה לנכון להיעתר לבקשת התובעת רק באופן חלקי - כך
9 שרק שמה המלא של התובעת יפורסם בפסק-הדין, בעוד ששמות הנתבעות והעדים מטעם
10 הצדדים (למעט אמה של התובעת) יוותרו חסויים. בכך תוגשם זכותה של התובעת
11 (הבגירה) "לנקות את שמה" (כלשונה) תוך איזון אל מול האינטרס להגן על שמן של
12 הנתבעות 1 ו-4 בהיותן קטינות במועד הגשת התביעה.
- 13 53. אשר לעתירת התובעת לחייב את הנתבעות 1 ו-4 בתשלום פיצויים ללא הוכחת נזק הרי
14 שבמקרה כזה התובעת אינה נדרשת להוכיח את היקף הנזק שנגרם לה ופסיקת הפיצוי
15 נתונה לשיקול דעתו הרחב של בית המשפט. האפשרות לפיצוי נפגע ללא הוכחת נזק
16 מבוססת על ההנחה כי עצם פרסום לשון הרע טומן בחובו נזק בלתי ממוני לניזוק, כגון
17 פגיעה בכבוד האדם, בשם הטוב, עוגמת נפש וכאב וסבל ותכליתו העיקרית היא להרתיע
18 את המפרסם מלשון הרע; להעביר מסר חינוכי לציבור ולהקל על ניזוקים בהוכחת
19 תביעתם, תוך העמדתם במקום בו נמצאו טרם נעשה הפרסום הפוגעני (ר', למשל, רע"א
20 41402-12-24 יוסף גרנות נ' רמת רזיאל כפר שתופי של תנועת חירות בית"ר בע"מ
21 (9.11.25) ו-רע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני (6.10.22)).
- 22 54. בבוא בית המשפט לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק עליו להתחשב, בין היתר, בהיקף הפגיעה
23 שגרם הפרסום (בהתחשב בטיב הפרסום, היקף תפוצתו, אמינותו, מידת פגיעתו בשם הטוב,

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 האם מדובר בפרסום יחיד או שיטתי וכיו"ב); במעמד הנפגע (בהתחשב במעמדו של הניזוק
2 בקהילתו, ההשפלה שסבל, הכאב והסבל שהיו מנת חלקו והתוצאות הצפויות בעתיד);
3 בהתנהגות הצדדים (התנהגות המפרסם לפני הפרסום, במהלכו ולאחריו - ובכלל כך
4 בשאלה אם התנצל על מעשיו אם לאו, וכן התנהגות הנפגע); בקיומה של כוונה לפגוע
5 (ככל שזו מתקיימת זכאי התובעת לכפל פיצוי) ובנסיבותיו האישיות ומצבו הכלכלי של
6 המפרסם (ר', למשל, רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נ"ה(5) 510, בעמ' 526; ע"א
7 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (4.8.08) ו-ע"א 7426/14 פלונית נ' אורי
8 דניאל (14.3.16)).

9 55. יישומן של אמות מידה אלה על ענייננו מוביל אותי למסקנה כי הפיצוי הראוי הכולל
10 שישולם לתובעת בגין הפרסום הנו בסך של 80,000 ש"ח, מתוכו תשלם הנתבעת 1 סך
11 של 50,000 ש"ח והנתבעת 4 סך של 30,000 ש"ח, וזאת מהשיקולים הבאים:

12 56. ענייננו בפרסום פוגעני באופן מובהק אשר במסגרתו ייחס לתובעת, בכזב, קיום יחסים
13 מייניים ממש (במסגרתם אף נכנסה להיריון ועשתה הפלה) עם גבר גרוש בגיל היותר
14 מכפול מגילה, בהיחבא, ללא ידיעת הוריה. הפרסום ייחס לתובעת תכונות אופי שליליות
15 ובלתי מוסריות באופן מובהק, בדגש על העובדה כי מדובר היה בתלמידת בית ספר, קטינה,
16 המשתייכת למגזר הדתי-חרדי בו קיים איסור חברתי-מוסרי לקיים מעשים בדמות
17 המעשים שיוחסו לתובעת בפרסום. הפרסום אף "עירבב" בין עובדות נכונות לגבי התובעת
18 (ובראשם פרטי זהותה, מקום לימודיה והעובדה כי היא עובדת במרפאת שיניים) עם
19 "עובדות" שקריות וממוצאות לגבי התובעת (קיום מערכת יחסים אינטימית עם רופא גרוש
20 בן 41, כניסתה להיריון וביצוע של הפלה, כל זאת ללא ידיעת הוריה) כך שהיה בכוחו
21 להטעות את קוראיו, המכירים את התובעת, לסבור כי המדובר בפרסום נכון בכללותו.

22 57. הפרסום נעשה בקרב קהל חברותיה של התובעת לספסל הלימודים, כמו גם הגיע, בפועל,
23 לידיעת מוריה של התובעת ואף לידיעת מורים בבתי ספר אחרים שהתקשרו אל מנהלת

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 בית-הספר לברר פרטים אודותיו. ויודגש - הטענה כי רק 14 תלמידות קיבלו אישור
2 לעקוב אחר חשבון הנתבעת 4 בו בוצע הפרסום אינה משקפת את מספר האנשים שנחשפו
3 בפועל לפרסום, או שנודע להם תוכן הפרסום, משחלק מאנשים אלה צפו בפרסום
4 באמצעות המשתמשים שכניסתם לחשבון הרשת החברתית אושרה, לחלקם הועברו
5 "צילומי מסך" של הפרסום ולחלקם, בהכרח, נודע תוכן הפרסום מעצם השמועה אודותיו.
6 כתוצאה מהפרסום נגרמה לתובעת פגיעה של ממש, היא בכתה והרגישה מושפלת משך
7 תקופה ארוכה, עד כי שגרת חייה נפגעה והיא נמנעה מלהיות בחברת חבריה ואף נמנעה
8 מלשוב ללמוד בבית-הספר תקופה מסוימת. לכך יש להוסיף את העובדה כי התובעת הייתה
9 נערה צעירה, מתבגרת, הנעדרת, מטבע הדברים, בגרות נפשית המאפשרת לה להתמודד
10 מבחינה רגשית וחברתית עם פרסום משפיל שכזה. לפרסום, למרבה הצער, לא פורסמה
11 עד היום הודעת התנצלות מטעם הנתבעות 1 ו-4 בפני קהל הצופים בו, חרף דרישה
12 מפורשת לעשות כן שהועלתה על ידי התובעת טרם הגשת התביעה, באמצעות מכתב
13 התראה שנשלח מטעם בא-כוחה (מכתב שנענה על ידי ב"כ הנתבעים 4-6 בהתראה לפני
14 הגשת תלונה ללשכת עורכי הדין נגד ב"כ התובעת!?).

15 58. מנגד, הבאתי בחשבון את העובדה שהפרסום פורסם ונצפה בפועל על ידי קהל מצומצם
16 יחסית והוא לא הגיע לתפוצה רחבה ברשת האינטרנט, כמו גם הוא הוסר מהרשת
17 החברתית בתוך מספר שעות לאחר שהועלה. בנוסף, הפרסום נעשה על ידי נערות צעירות,
18 בנות גילה של התובעת, והמדובר בפרסום יחיד שנעשה על ידן נגד התובעת, מבלי שזה
19 חזר על עצמו. עוד הבאתי בחשבון את העובדה כי הנתבעות 1 ו-4 "נענשו" במידה מסוימת
20 בכך שהושעו מלימודיהן בבית-הספר - עובדה שהגיעה, מטבע הדברים, לידיעתן של
21 חברותיהן לספסל הלימודים ופגעה בשמן הטוב של הנתבעות 1 ו-4.

22 59. לזכותה של הנתבעת 4 בלבד, הבאתי בחשבון את העובדה כי לאחר הפרסום (גם אם לא
23 מיד) היא התנצלה בפני התובעת הן במכתב והן בשיחה בעל-פה והביעה חרטה כנה וצער
24 רב על מעשיה - גם בפני מורי בית-הספר. יש להצר על כך שהנתבעת 4 לא השכילה

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 לקבל את דרישת התובעת לפרסם התנצלות והבהרה בנוסח דומה גם בקרב תלמידות ומורי
2 בית-הספר - הם הקהל שצפה בפרסום.
- 3 60. אשר לעתירת התובעת לחייב את הנתבעות בתשלום כפל פיצוי בגין הכוונה לפגוע בה,
4 הרי שהגעתי למסקנה כי אין מקום להיעתר לדרישה זו. זאת, משהתרשמתי כי מעשי
5 הנתבעות 1 ו-4 לא נעשו בכוונה מיוחדת לפגוע בתובעת, אלא דווקא ב"אדישות" לפגיעה
6 ולנזק שעלולים היו להיגרם לה כתוצאה מהפרסום, במסגרת הניסיון של נתבעות אלה
7 לבדר ו"להצחיק" את חברותיהן לספסל הלימודים. תמיכה למסקנה זו אני מוצא בעובדה
8 כי הנתבעת 4 כלל לא הכירה את התובעת באופן אישי, כך שלא היה לה כל "מניע" לפגוע
9 בה, כמו גם בעובדה כי במקביל לפרסום נגד התובעת פרסמו הנתבעות 1 ו-4 פרסומים
10 דומים נגד תלמידות אחרות בבית-הספר, כך שכלל הפרסומים שנעשו על ידם לא כוונו
11 במיוחד כלפי התובעת (ר' כלל הפרסומים שהוגשו כ-5/נ).
- 12 **הודעת הצד השלישי** 5.ג
- 13 61. כמצוין לעיל, הנתבעים 4-6 שיגרו הודעת צד שלישי נגד בית-הספר בה טענו כי "**החטא**
14 **החמור הוא דווקא של הצוות החינוכי של בית-הספר**" אשר נמנע מלפקח על התלמידות
15 "**במיוחד לנוכח מאפייני התלמידות והיותן נערות בסיכון**" בכך שאיפשר הכנסת
16 טלפונים חכמים לבית-הספר ופעל להגברת הרוחות בעקבות הפרסום חלף הרגעתן (ר' ס'
17 3, 4, 21 ו-22 להודעה לצד השלישי). עוד נטען כלפי בית-הספר כי הוא נקט כלפי
18 הנתבעת 4 בפעולות חמורות הכוללות "איומים קשים" והפעיל עליה לחץ מאסיבי להודות
19 במעשיה, כמו גם נמנע מליידע את הוריה אודות אירוע הפרסום (ר' במיוחד פרק ד' להודעה
20 לצד שלישי).
- 21 62. לאחר שבחנתי את טענות הנתבעים 4-6 נגד הצד השלישי, אני רואה לנכון לדחות את
22 ההודעה לצד השלישי. להלן אבאר החלטתי זו:

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 63. במסגרת הודעה לצד שלישי, רשאי נתבע לבקש ליחס לצד שלישי אחריות למעשים
2 המיוחסים לו במסגרת ההליך העיקרי, ובכך לעתור לשיפוי או להשתתפות עמו בגין
3 האחריות והפיצויים שיפסקו נגדו בהליך העיקרי. בענייננו, ניתן לכלול במסגרת הודעה
4 שכזו את טענות הנתבעים 4-6 משני סוגים: **האחד**, כי בית-הספר אחראי, במעשה או
5 במחדל, לביצוע הפרסום. **השני**, כי בית-הספר לא מנע את נזקי הפרסום ואף הגבירם.
- 6 64. אשר לטענה כי בית-הספר אחראי למעשה הפרסום, הרי שבהתאם לראיות שהוצגו בפני
7 בית המשפט בהליך לא מצאתי לייחס לבית-הספר אחריות שכזו, מן הטעם שבית-הספר
8 (או ליתר דיוק מורות בית-הספר) לא נטל חלק במעשה הפרסום ולא היה בכוחו למנוע
9 את מעשה הפרסום - עד למועד בו נחשפו תלמידות בית-הספר לפרסום וה"סוסים כבר
10 ברחו מהאורווה".
- 11 65. כך מעדויות הנתבעות 1 ו-4, כמו גם מעדות מנהלת בית-הספר שצפתה בדיעבד לפרסום
12 בסרטוני מצלמות האבטחה, עלה כי המודעות הנושאות את הברקוד שהוביל לפרסום נתלו
13 על ידי הנתבעות 1 ו-4 ביום חמישי, 30.11.23, לאחר שעות הלימודים, היינו בשעות בהן
14 לא היו תלמידים ומורות בבית-הספר אשר יכלו לראות, בזמן אמת, את תליית המודעות
15 ולהסירן (עדות ב.א. בעמ' 60 ש.21-10 לפרוטוקול). תוכן הפרסום הועלה לרשת
16 החברתית על ידי הנתבעות 1 ו-4 ביום שישי או במוצאי השבת הסמוך למועד תליית
17 המודעות והנתבעת 4 אישרה את כניסת התלמידות שסרקו את הברקוד לחשבונה בין
18 כשהייתה בדרך לבית-הספר (כגרסת הנתבעת 1 - בעמ' 29 ש. 13-20 לפרוטוקול מיום
19 10.12.25) ובין כשהגיעה לבית-הספר (כגרסת הנתבעת 4 - בעמ' 75 ש. 2 לפרוטוקול
20 מיום 10.12.25). מכאן שמעשה הפרסום נעשה על ידי הנתבעות 1 ו-4 בלבד, ללא
21 מעורבות או ידיעה של מי ממורי בית-הספר ומבלי שהיה בכוחן של מורות בית-הספר
22 לדעת כי הפרסום נעשה - טרם סריקת הברקוד על ידי תלמידות בית-הספר וצפייתן
23 בפרסום.

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 .66 עוד אבהיר כי לא מצאתי לנכון לייחס לבית-הספר אחריות גם על כך שתלמידות בית-
2 הספר החזיקו בידיהן טלפונים חכמים המאפשרים את סריקת הברקוד וצפייה בפרסום
3 ברשת החברתית וזאת משהאחריות לכך שלתלמידות בית-הספר היו טלפונים חכמים
4 מונחת לפתחן של תלמידות בית-הספר עצמן (וכן לפתחם של הוריהן) ולא הובאה בפני
5 בית המשפט כל ראיה לכך שתלמידות בית-הספר צפו בפרסום לאחר המועד בו הן נדרשו
6 למסור את מכשירי הטלפון הניידים שלהם למשמרת אצל המורים. כך, המנהלת ב.א. (על
7 יסוד בירור שערכה שכן לא נכחה במקום בעת אירוע הפרסום) מסרה בעדותה כי התלמידה
8 הראשונה שצפתה בפרסום (בשם א.) עשתה כן בסביבות השעה 8:30, עוד טרם הגיעו
9 המורות לבית-הספר וממילא עוד טרם התלמידה נדרשה הייתה למסור את מכשיר הטלפון
10 הנייד שלה למשמרת (בעמ' 59 ש.12-6 ובעמ' 70 ש.34 אילך לפרוטוקול). בהתאם גם
11 המורה י.ר. מסרה שהיא הייתה המורה הראשונה שהגיעה לבית-הספר וכי בעת הגעתה
12 גילתה "המולה" של התלמידות אשר הראו לה את הפרסום לאחר שכבר צפו בו (בעמ'
13 101 ש.12-4 לפרוטוקול). כך גם המורות ש.ל ו-מ.מ. שהגיעו לאחר מכן מסרו בעדותן כי
14 בעת שהגיעו לבית-הספר כבר הייתה "בהלה" במקום והתלמידות כבר צפו בפרסום (בעמ'
15 35 ש.10-5 ובעמ' 16 ש.29-16 לפרוטוקול). משמע - הפרסום לא נעשה וגם לא נצפה
16 במהלך יום הלימודים בו הטלפונים הניידים של התלמידות נמסרים ברגיל למשמרת, אלא
17 בפתח יום הלימודים - עוד טרם הגיעו מורות בית-הספר ועוד טרם נדרש היה לאסוף את
18 הטלפונים למשמרת. נוכח האמור, ברי גם כי אין משמעות לטענת הנתבעים 4-6 בדבר
19 היות תלמידות בית-הספר "נערות בסיכון" (הגדרה שאף לא הייתה מקובלת על מנהלת
20 בית-הספר) וממילא אין בה כדי לשנות דבר ממסקנתי לעיל.

21 .67 עוד אוסיף, ולו למען הסדר הטוב, כי גם בחינת התנהלות בית-הספר בראי קיומו של קשר
22 סיבתי בין מעשה ה"התרשלות" הנטען של בית-הספר לנזק שנגרם - מעלה כי גם אם היו
23 מפקידות תלמידות בית-הספר את מכשירי הטלפון הניידים שלהם בטרם הגעת המורים
24 לבית-הספר בתחילת יום הלימודים - הרי שלא היה בכך כדי למנוע את הנזק שנגרם

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

- 1 בסופו של יום. זאת משיש להניח כי תלמידות בית-הספר היו סורקות את הברקודים בתום
2 יום הלימודים - בעת שהטלפונים הניידים היו מוחזרים אליהם - ונמצא כי הפרסום היה
3 נצפה על ידי תלמידות בית-הספר בכל מקרה, היינו כי לא קיים קשר סיבתי בין מעשה
4 ה"התרשלות", כביכול, של בית-הספר לנזק שנגרם. מכאן, משלא הוכח קיומו של רכיב
5 ה"התרשלות" וקיומו של רכיב ה"קשר הסיבתי", ממילא לא הוכחה רשלנות בית-הספר
6 בתפקודו.
- 7 68. אשר לטענה כי בית-הספר התרשל בכך שלא מנע את חומרת הנזק ואף הגדילו, הרי
8 שמהראיות שהוצגו בפני בית המשפט לא מצאתי כי בית-הספר התרשל בהתנהגותו,
9 במעשה או במחדל, קל וחומר באופן שהביא להגדלת הנזק שנגרם לתובעת. אבאר:
- 10 69. כל מורות בית-הספר אשר העידו בפני בית המשפט וכן מנהלת בית-הספר, מסרו בעדותן
11 כי ברגע שהתלמידות הציגו בפניהן את הפרסום הן מיהרו להוריד את המודעות עם
12 הברקודים, התקשרו לעדכן את המנהלת (שלא הייתה באותה עת בבית-הספר) וניסו
13 להרגיע את הרוחות בין התלמידות, כמו גם בין המורות עצמן שהיו נסערות. בהמשך לכך,
14 מסרה מנהלת בית-הספר כי היא התקשרה אל מוקד 105 של משרד החינוך, קיבלה
15 ממפקחת בית-הספר הוראות כיצד לפעול ופעלה לפיהן, לרבות בדרך של עריכת שיחות
16 פדגוגיות עם תלמידות בית-הספר בהשתתפות יועצת בית-הספר אשר נכנסה לכיתות (ר'
17 בפרט עדות מנהלת בית-הספר, ב.א. בעמ' 59 ש.12 ואילך). בהמשך לכך, ניסה בית-
18 הספר לברר את זהות המפרסמות, במסגרת זו נערכו שיחות גם בין יועצת בית-הספר לבין
19 הנתבעות 1 ו-4, לאחריהן, לטענת המורות ויועצת בית-הספר, הודו הנתבעות 1 ו-4
20 בביצוע של המעשה. בעקבות כך, הושעו הנתבעות 1 ו-4 באופן זמני מבית-הספר ונמסרה
21 הודעה להוריהם אודות המיוחס להם.
- 22 70. אשר לטענות הנוספות שכללו הנתבעים 4-6 בהודעה לצד השלישי, בדבר כך שהופעל
23 על הנתבעת 4 לחץ כבד להודות במעשיה וכי מנהלת בית-הספר אף "אימה" עליה כי

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 תגיש נגדה תלונה במשטרה, הרי שלא מצאתי כי ניתן לחייב את בית-הספר - קל וחומר
2 במסגרת של הודעת צד שלישי - באחריות ל"נזק" כלשהו שנגרם, כביכול, לנתבעת 4
3 כתוצאה מהליך הבירור בו נקט בית-הספר במטרה לגלות את זהות מבצעות הפרסום -
4 הליך שנדרש ומצופה היה ממנו לבצע לנוכח מעורבות תלמידות בית-הספר בו והעובדה
5 כי מודעות הברקודים נתלו בשטח בית-הספר. ודוק: ה"נזק", כביכול, שנגרם לנתבעת 4
6 כתוצאה מהודאתה בביצוע הפרסום לא נטען ולא הוכח בפני בית המשפט והוא אינו קשור
7 בקשר ישיר לתובענה בהליך העיקרי, כך שאין מקום לחייב את בית-הספר בהשתתפות
8 או בשיפוי הנתבעת 4 בגין גרימתו. בתוך כך יצוין כי בעדותה של מנהלת בית-הספר
9 הובהר כי אמירתה השקרית לנתבעת 4 לפיה היא כבר הייתה "בפתחה של תחנת משטרה"
10 נאמרה על ידה לאחר שהנתבעת 4 כבר הודתה בביצוע מעשה הפרסום, מתוך רצון
11 להראות לנתבעת 4 את רצינות כוונתה ואת החיסכון ב"הסתבכות" שנמנע ממנה נוכח
12 הודאתה בביצוע הפרסום (בעמ' 80 ש.16 ואילך לפרוטוקול) מכאן שאמירה שקרית זו
13 של מנהלת בית-הספר לנתבעת 4 לא הייתה זו שהביאה את הנתבעת 4 להודות בביצוע
14 הפרסום כך שלא מתקיים קשר סיבתי בין מעשה זה לבין ה"נזק", כביכול, שנגרם לנתבעת
15 4 בכך שהודתה באחריותה לפרסום (זאת ככל שאפשר לראות בהודאה בביצוע מעשה
16 שנעשה על ידה כ"נזק"). כך הדבר גם ביחס להתכתבות שנערכה בין יועצת בית-הספר
17 לתובעת, במסגרתה מסרה היועצת לתובעת את תוצאות הבירור שערך בית-הספר לפיו
18 הנתבעות 1 ו-4 הודו בביצוע הפרסום. ודוק: גם אם תמצא לומר כי חלה על יועצת בית-
19 הספר חובת סודיות אותה הפרה (ככל שהתחייבה לשמור את הדברים שנמסרו לה
20 בסודיות) הרי שלא חל בעניינה חיסיון משפטי (במובחן מחיסיון פסיכולוגי-מטופל) ולא
21 הוכח קיומו של נזק בר פיצוי שנגרם לנתבעות 1 ו-4 בגין "הודאתן" במעשה שבוצע על
22 ידן, בפרט בשים לב לעובדה כי טענה זו הועלה רק על ידי הנתבעים 4-6, מקום בו
23 הנתבעת 4 הודתה בפני התובעת בביצוע מעשה הפרסום.

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 .71 סיכומם של דברים - לא מצאתי כי ניתן להטיל על בית-הספר אחריות למעשה הפרסום
2 שנעשה על ידי הנתבעות 1 ו-4, לרבות בגין הטענות בדבר אי מניעת הנזק או הגדלתו על
3 ידי בית-הספר ובגין המעשים שביצע בית-הספר במסגרת בירור זהות האחריות לביצוע
4 הפרסום.

5 **ד. הוצאות ההליך**

6 .72 כידוע בעת פסיקת הוצאות ההליך נדרש בית המשפט להתחשב בדרך שבהן ניהלו בעלי
7 הדין את הדיון ולהביא בחשבון, בין היתר, את השאלה האם בעל דין האריך או סיבך את
8 ההליך שלא לצורך (ר', למשל, ע"א 8880/13 דוד וינשל נ' מדינת ישראל משרד
9 הביטחון (30.8.16); ת"א (מחוזי ת"א) 40423-09-14 ממילא רובע אלרוב ניהול
10 בע"מ נ' וויספרס לאנז'רה בע"מ (25.12.17) ו-ת"א (מחוזי ת"א) 46485-07-19 נילי
11 וינברג נ' רשות מקרקעי ישראל (10.3.22)).

12 .73 בענייננו, אני סבור שהתנהלות הנתבעים 4-6, באמצעות בא-כוחם, האריכה את ההליך
13 שלא לצורך משמעבר להודעת הצד השלישי ששוגרה על ידי הנתבעים 4-6 ללא הצדקה
14 היא כללה, בין היתר, חקירות ארוכות מאוד של עדי הצדדים, בהן נחקרו התובעת ועדיה
15 בתוקפנות של ממש אשר אילצה את בית המשפט, לא אחת, לרסנה במטרה לשמור, בין
16 היתר, על כבודם של העדים. כן האריכו הנתבעים 4-6, שלא לצורך, בהעלאת טענותיהם
17 בעל-פה ובכתב, לרבות בשלב הגשת הסיכומים בהליך (זאת הן ביחס להיקף הסיכומים
18 הרחב מאוד אותו דרשו נתבעים אלה והן בעניין מועד הגשתם הממושך מאוד). שיקולים
19 אלה יבואו במניין בעת קביעת הוצאות ההליך.

20 **ה. סוף דבר**

21 .74 התביעה העיקרית מתקבלת. הודעת הצד השלישי נדחית.

בית משפט השלום בבית שמש

ת"א 28238-04-24 דבורה זייבלד נ' ת.ל. ואח'

1 .75. הנתבעת 1 תשלם לתובעת פיצוי בסך של 50,000 ש"ח ותישא בהוצאות התובעת ובכלל
2 כך בשכ"ט עו"ד, בסך כולל של 22,000 ש"ח.

3 .76. הנתבעת 4 תשלם לתובעת פיצוי בסך של 30,000 ש"ח ותישא בהוצאות התובעת ובכלל
4 כך בשכ"ט עו"ד, בסך כולל של 42,000 ש"ח. כן תישא הנתבעת 4 בהוצאות בית-הספר
5 ובכלל כך בשכ"ט עו"ד, בסך כולל של 20,000 ש"ח.

6 זכות ערעור כדין.

7
8 ניתן היום, כ"ט סיוון תשפ"ו, 14 יוני 2026, בהעדר הצדדים.

9

אלעד לנג, שופט

10

11